

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemnik valja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemnik valja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan valja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke valjajo 7 kr.
Mesečnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in valja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 180.

V Ljubljani, v četrtek 7. avgusta 1890.

Letnik XVIII.

Resnica o dogodkih Podkloštrom dné 24. julija 1890.

Strah mora človeka obiti, če bere lažnjivo, podlo in predrzno sumničenje in obrekovanje, s katerim nas konservativne Slovence obsipavajo nemško-liberalni listi zavolj nesreče, ki se je dné 24. julija t. l. Podkloštrom pripetila. Zdaj, ko so ti lažnjivi spisi razburili vso deželo, treba je tembolj, da se vsa resnica na drobno izve, v kolikor je nam znana, in kolikor smo sami videli in slišali iz zanesljivih ust.

Da bi bili mi pred volitvijo ljudi dražili, ščuvali ali „hujskali“, kakor se nam očita v liberalnih listih, temu odločno oporekamo. Se vé, da smo svoje prijatelje nagovarjali, naj pridejo vsi k volitvi in naj z nami volijo. Ali je pa to prepovedano v ustavni državi? Ali je to „hujskarija“? Kakor drugod, se tudi v podklošterski cerkvi z lece o naših političnih razmerah ni govorilo ničesar. Po knezoškofovem ukazu se je prebral pastirski list, in volilec se je priporočilo, naj volijo katoliške može. — Vse huje pa je agitrala nasprotna, liberalna stranka in se posluževala sémtertje tudi nepostavnih sredstev. Ponesrečeni žagar Miha Šojer je sam priznal, da je moral z liberalci voliti, ker je pri tovarnarju Henrikju Majerju v službi. Liberalci Avgust Majer je ponudil Jurju Pintarju, po domače Kauklarju iz Zilice nekaj denarja, da bi domov šel in ne volil. Liberalci Henrik Majer je prišel k Jakobu Perkiniku, po domače Žvanu na Zilici, in mu grozil, da mu vzame ves zaslužek, ako ne voli z liberalci. Perkinik pa je odgovoril: „Zahvalim se za vaš zaslužek; kar sem do zdaj pri vas zaslužil, ste mi še vse dolžni ostali. Sem že sam dosti star in vém, koga bom volil.“ Občinskega slugo, kateriga moramo seveda tudi mi slovenski občani plačevati, porabili so liberalci za volilno agitacijo.

Matija Pavlič, po domače Orenč Podkloštrom, ni šel volit; ker so pa liberalci upali, da bo z njimi volil, poslali so trikrat občinskega slugo k njemu. Sluga je Orenču grozil, da ne dobi več zaslužka pri županu (Grumu), ako ne pride k volitvi. — K Janezu Smolinarju, po domače Brambergerju je prišel sluga štirikrat in ga nagovarjal, pa Smolinar se ni udal. Dvakrat je priletel po Armitarja, p. d. Pajtlarja, ki se je končno podal k volitvi. — Na dan volitve 24. julija so liberalci pili v gostilni župana Gruma v izbi, ki je tik tiste sobe, kjer se je vršila volitev. Pili so vino iz velikih steklenic, katerih ena mora držati kake 3 do 4 litre; izpili so pa tudi mnogo piva. Da pri toliki pijači niso vsi trezni ostali, to je lahko umljivo. — Slovenci pa so prihajali trezni od doma in do končane volitve niso ničesar užili. — Volitev se je mirno vršila in končala ob 1/3. uri popoldne. Slovenski volilci so bili južine potrebni, ker imajo nekateri od Podkloštra daleč domov. Dogovorili so se torej, da gredó skupaj na vrt gostilnice pri „Danielu“. Povabili so tje tudi gosp. župnika Einspielerja, kateri je obljubil, da pride po južini. Šla sta tedaj z gosp. provizorjem Kolaričem v farovž na kosilo (južino), drugi slovenski volilci pa so šli k „Danielu“. — Kmalu sta prišla za njimi liberalci Janez Pavlič, p. d. Berger in Matija Brenner, p. d. Kovač, oba iz Zilice. Berger je prepričal, ko je rekel in povdarjal besedo: „Pakaža!“ Slovenec Matija Ulbing iz St. Lenarta ga vpraša: „Kdo je pakaža?“ Berger mu odgovori: „Vse je pakaža.“ To se je godilo na kegljišču in prepričal se je nadaljeval. Janez Pavlič pa je hitro rekel: „Jaz vam bom že pokazal!“ in je šel naprej. Kmalu na to pa so prišli liberalci Janez Majer, p. d. Vule iz Rut, Miha Šojer in Janez Lorenc, p. d. Cajnar. Komaj došli, začeli so se prepirati in zabavljati. — Med tem sta še le došla gg. župnik Einspieler in provizor Kolarič.

Bilo je to okoli pol štirih. Župnik Einspieler je še od mize do mize in naše volilce pozdravil. Ko pride do kegljišča, vidi, da se nekateri prepirajo. Bili so to zgoraj imenovani liberalci in nekateri Slovenci, ki so jim odgovarjali. Župnik stopi tje in reče Janezu Majerju: „Ali ste nas prišli dražiti? Pojdite rajši proč, ali pa tiho bodite, da bo pokoj!“ Majer pa odgovori: „Jaz plačam ravno tako, kakor Vi.“ Miha Šojer pa reče župniku: „Meni ne smete zameriti, jaz nisem mogel drugače voliti.“ Župnik mu seže v besedo: „Vem, da ste pri Henrikju Majerju v službi. Veste pa, da sem za vašega sina pri sodišču v Celovcu prosil, da je dobil manjšo kazen. Škoda, da niste saj doma ostali.“ Na to je začel spet Janez Majer oporekati. Župnik mu reče: „Z vami nič ne govorim, bodite tiho.“ Na to se je župnik odtegnil od kegljišča; med tem so drugi slovenski volilci, ki se za prepričal na kegljišču niso dosti zmenili, začeli peti. Peti so navadne slovenske pesmi. Tudi župnik se je pevcem pridružil in med premolkom govoril s svojim sosedom g. Kolaričem in z raznimi kmeti. Javnega nagovora pa ni bilo nobenega, tudi napitnic ne. — Naenkrat nastane hrup na kegljišču. Janez Majer namreč ves čas ni nehal zabavljati in dražiti. Gašper Trupe p. d. Matej iz Vočila reče Majerju: „Ali ste se prišli tepst? Mi se tukaj le kratkočasimo, pustite nas pri miru!“ Na to je liberalci Janez Majer z nogo sunil Trupeja (Mateja) v njegovo bolno nogo in ga ob enem za prsi prijel, ter tako tepež pričel. Trupe pa je Majerja prijel za lase in ga vlekel za lase proti vrtnim vratom. Drugi Slovenci, ki so bili tam blizu ter so bili Majerjevega zabavljanja že davno siti, tiščali so ga od zadej ter ga tako potisnili skozi vrata. Liberalci Lorenc (Cajnar) je hotel Trupeja z vrčem udariti, pa g. Kržič je to zabranil. Ko se je to godilo, zapustili so župnik Einspieler, provizor Kolarič, posestnik Wuti p. d. Pajovec in več drugih

LISTEK.

Zapeljan.

Ceški spisal A. Dubec.
(Konec.)

Na mrtvaškem odru je ležal Jožef, in dečku se je zdelo, ko ga je zagledal, da živi; nekoliko bolj blede je bil, in lica se niso nasmehovala, kakor sicer. „Jožek, Jožek!“ — kliče deček, ko ga za lice prime. — „Vstani in pojdi domov; očetu se slabo godi.“ — Potem se k njemu nagne in zašepeta: „Ata so že kravo prodali. Ali slišiš, Jožek?“ — Strese njegovo glavo — in spozná, da se je varal. Začne glasno jokati. In zopet ga kliče, kar je pričelo, da ga je zelo ljubil. „Vstani, le vstani; ne bodo posekali gozda „pod kamencem“, za katerega si se bal; jaz vém, rekel je naš lovec, vstani, bova zopet tja hodila, vsak dan bova . . .“

Mrlič ni slišal bratovega vabljenja. Deček je bil že ves hripav, ko se jim je posrečilo, ga odpeljati in krsto zapreti. Nesli so jo doli, naložili na lep voz ter peljali na pokopališče k večnemu počitku.

Vida je držal mladi Podiva, da ne bi kaj takega storil, kar bi motilo red. Deček je gledal préd-se ves zamišljen. Še zapazil ni, da sta že zdavnej na pokopališču z bratom sama. Venci, krsta, vse to je zginilo. Začne mirno jokati.

Ko se vrnete gospodar in Vid domov, najdeta očeta za mizo. Deček molče k njemu séde.

Med tem časom ste pa hčeri po hiši gospodari. „Oče so prodali kravo,“ — misli mlajša, — „zato jim ne bodem krivice storila, če vzamem polovico sena v nagrado za dolg.“ In vzela je dobro polovico. Starejša, ki je trdila, da je od očeta najmanj dobila, je tudi jemala, kjer je le mogla, tako, da je bilo naposled vse tako prazno, kakor bi bili vojaki ondi pobirali. Za vse to nista vedela oče in Vid. Ta je zaspal pri mizi, in staremu Podivu je bela glava tako močno tresčila v steno, da je zadnjič vzdihnil. Še tega ni deček slišal.

Hiša je bila celo noč odprta, toda nobeden ju ni obiskal. Vsaj bi tudi ne bil ničesar dobil. Zjutraj so ljudje skupaj drli, da bi zvedeli, kaj se notri godi. V sobi ste jokali obe hčeri, sin-gospodar in njegova žena nad mrtvim očetom. Ljubili so ga tudi močno; vsaj so se še takrat jokali, ko je bil oče globoko v mrzli zemlji.

Po pogrebu je prišel kmet Krakora, kateremu je bil ranjki, — kakor je rekel, — dolžan sto goldinarjev. Otroci so začeli tožiti, kako slab gospodar je bil stari Podiva. Da bi jim pa ne bilo treba dolga plačati, reče mladi Podiva kmetu: „Veste kaj, sosed, vzemite k sebi tega-le dečka, naj dela pri vas, dokler vsega ne poplača.“ Misli si, vsaj ne bo treba za otroka skrbeti.

„Ne maram ga,“ odgovori kmet zaničljivo.

„Občina vam bo nekaj denarja dala za njegovo vzgojo, in nekaj ostane za njega pri vaši mizi tudi.“

Kmet premišljuje.

„Boste imeli pastirja in pozneje hlapca.“

Krakora se odloči. Gre, pové vse županu; in čez nekaj časa pelja Vida na svoj dom. Deček se ni ustavljal. Saj je živel kakor v sanjah. Čez nekaj dnij kmetu uide in pride v svojo rojstveno hišo. Le-ta je bila zaprta. Séde na prag in joka. „Kaj počneš tukaj,“ vpraša ga osorno brat, „tvoj dom je drugje.“ Deček vstane in hoče iti. „Zakaj si ušel?“ vpraša ga gospodar.

„Vsi me tepejo: gospodar, gospodinja in otroci; spat me zapodijo pod streho; mraz je, odeti se ne morem, ker mi ničesar seboj ne dajo.“

Brat se škodoželjno nasmeje. „To bi moral vedeti, da te ne bodo tuji ljudje na rokah nosili, da ne boš povsod prvi; časi so se spremenili. In kako si hočeš pomagati? Bodi vesel, da si pod streho. Boljše spiš ondi, kot kje pod vrbo v snegu.“

„Ne grem nazaj,“ reče deček.

„Ali ne véš, da moraš Krakori služiti? Oče so mu bili dolžni denar, in zdaj moraš ti s svojim delom vse poplačati. Hitro idi nazaj, idi; oče bi ne imeli miru v grobu, ako bi jim kdo očital, da so ga ob denar pripravili.“

Deček nezaupno brata pogleda.

St. Lenartčanov vrt čez nizki plot ter šli naprej po cesti proti Pečam. — Liberalec Šojer (ki je bil potem umorjen), je ušel čez plot in tekel po cesti doli, da se je pridružil spet Majerju. Ali sta bila ostala dva liberalca tudi pri vratih ven potisnjena, ali le eden, drugi pa da je šel za Šojerjem čez plot, kakor nekateri pravijo, tega ne vemo natančno. Toliko je gotovo, da nobeden izmed liberalcev ni na vrtu ostal. Mej tem so iz vrta zapodeni liberalci pomoč dobili; pridružili so se jim namreč še trije drugi liberalci. Vsi skupaj so silili na vrt nazaj, pa Slovenci so vrata od znotraj tiščali, da bi jim uhod zabranili in tako mir ohranili. Toda liberalci so vrata vzdignili iz stečajev; padla bi bila po ljudeh, da jih ni obdržal Slovenec Gašper Trupe in jih naslonil na steno. Ko so liberalci po sili si uhod napravili, vrgel je Janez Majer starega moža, Slovenca Pavla Komarja p. d. Majcigerja iz St. Lenarta na tla in ga davil. Slovenec Franc Mikl p. d. Gams je šel Komarju na pomoč, pa Janez Majer je Mikla dvakrat z nogo v prsi sunil. Potem so liberalci tudi Mikla na tla vrgli in ga topli. Mikl je bil tudi z nožem oboden, kar je pa še le doma zapazil; nož je namreč odletel od kiinega pasa, pa zapustil svoj sled na obleki, katero je prerezal. Slovenec Ulbing pa je enega iz liberalcev (menda Cajnarja) s stolom udaril. Liberalec Janez Majer pa je tudi Slovenca Franca Vergeta, kovača v Radni vasi, v nogo sunil. Na to je tepež hitro prenehal, prej da so drugi Slovenci, kojih nekateri so še mirno pri mizah sedeli, utegnili na pomoč prihiteti. Ob enem je tudi zginil glavni pretepalec Janez Majer. — Čez kakih 5 do 10 minut prideta na vrt sodnijski pisar Frič in jeden žandar ter naznanita, da je Miha Šojer zaboden in smrtno ranjen. Ob enem sta zapisala vse pričejoče. — Kmalu potem je prišel župnik Einspieler od sprehoda nazaj in zvedel, da je jeden zaboden. Ko dobi poročilo, da je rana nevarna in da naj ranjenega dé v sveto olje, se je kar le mogoče podviral, da izpolni svojo pastirsko dolžnost. Ranjeni Miha Šojer je kmalu potem umrl.

Da je to poročilo resnično, potrjujemo mi podpisani:

Podkloštrum, dné 29. julija 1890.

Gregor Einspieler,

župnik Podkloštrum.

Janez Wucherer p. d. Oraš,

posestnik Podturjem.

Matija Wuti p. d. Pajovec,

posestnik na Vočilu.

Gašper Trupe p. d. Matej,

posestnik na Vočilu.

Verski duh med vojaštvom.

Delegat Thurnher je v avstrijski delegaciji dne 19. junija t. l. govoril nastopni govor:

Visoka delegacija! V generalni razpravi sem prosil za besedo, da se ob kratkem dotaknem reči, ki je za armado in državo posebnega pomena:

„Da, da, tako je, ljubi otrok; le hitro se vrni, prosi gospodarja odpuščenja in bodi zanaprej priden.“

Deček je šel nazaj. Zavest, da je Krakori dolžan povrniti, ga je jačila; še ponosen je bil, da more kaj za očeta storiti. Gospodar njegov ga je pozdravil z bičem in ga zapodil pod streho spat, ne da bi mu bil dal kaj jesti. To se je pa večkrat — pogostoma zgodilo. Še drugi posli mu niso miru dali. Zakaj tudi? Nobeden se ni za njega potegnil.

Bil je zimski popoldan. Veter je metal sneg v doline, grmovje poleg pota je uklanjalo svoje veje pod težo bele odeje, — vse je bilo še v globokem zimskem spanju.

Na „golem hribu“ je stal deček ter gledal nazaj v dolino, v kateri so se svetile bele strehe vasi. Roki je držal v žepih lahke suknjice, pod katero se je celo telo mraza treslo. Na nogah se je držal sneg in le tu pa tam se je pokazal košček njegovih obuval, katere so bile zvezane s starimi cunjami.

Deček premišljuje. „Ne grem nazaj,“ reče in teče navzdol. Lica so mu zarudela. „K Jožetu pojdem in mu bom potožil,“ šepeta včasih in še hitreje teče.

Vid je šel tožit svojemu bratu. Dasitudi je trdno sklenil, da bode spolnoval kmetovo željo, ni mogel svojega sklepa izvršiti. Ni mogel več vsega prenašati. V takih trenutkih so se mu silile misli

namreč o vzgojevanji verskega duha in strahu božjega med vojaštvom.

Naša armada je po uvednji splošne bramborske dolžnosti ljudska armada, ako jo smem tako imenovati, četudi se tako ne nazivlje, marveč cesarska in kraljeva armada, kajti vsi avstrijsko-ogerski narodi dajejo potrebne vojaške moči. C. in kr. armada dobiva svoj bistveni element, svoje moštvo iz vseh prebivalstvenih slojev ter ga daje zopet prebivalstvu nazaj. Zato sem opomnil, da sta verski duh in strah božji med vojaštvom istega pomena za armado samo, kakor za državo.

Nadalje menim, da mi ni treba omenjati važnosti in pomenljivosti verskega duha v armadi, ker omenja službovnik za c. in kr. armado poleg drugih vojaških čednosti tudi strah božji in pravnost, rekoč (bere): „Strah božji je podlaga pravemu življenju, katero spodbuja k zvestemu izpolnjevanju stanovskih dolžnostij.“

To je izvestno lepa, resnična beseda v službovniku za c. in kr. našo armado, globoka in pomenljiva resnica, ki je ni moči dovolj ceniti in v ozir jemati, kajti pravnost in veselo izpolnjevanje mnogokrat težkih vojaških dolžnostij imata gotovo svoje najboljše in najzanesljivejše in vstrajnejše temelje v verouku. K vzgojevanju verskega duha v armadi pripada vsekako izvrševanje verskih dolžnostij po njegovem veroizpovedanju. Mi katoliki moramo poleg deset božjih zapovedij, katere so vsakemu krščanskemu veroizpovedanju in tudi izraelitom na enak način predpisane, izpolnjevati tudi pet cerkvenih zapovedij.

Po zapovedih svete katoliške cerkve, katera ima v naši državi tudi med vojaštvom večino svojih vernikov, je dolžnost vsacega katoliškega kristijana — če ni od nje izrecno oproščen, da je vsako nedeljo in vsak praznik pri sv. maši.

To dolžnost katoliških vojakov opravlja c. in kr. vodstvo armade s tem, da vede katoliške vojake ob nedeljah in praznikih v cerkev k službi božji ali pa jim dá za to potrebnega prostega časa.

S tem bi bilo ugojeno cerkvenim zapovedim, kakor tudi katoliškim starišem, kateri morajo svoje najdražje reči, svoje sinove, pošiljati v armado, mnogokrat pač v najtežjih razmerah. Ako vedó, da bodo njihovi sinovi poleg svojih stanovskih dolžnostij do svojega cesarja in kralja izvrševali tudi višje dolžnosti do svojega Gospoda Boga, potolaži to saj deloma njih srce in občutke.

Žalibog, da ni temu zmerom in povsod tako. Kot delegat imam dolžnost, opomniti na to Nj. vzvišenost gospoda vojnega ministra, da se v moji domovini Predarlskem čujejo britke tožbe, da ni mogoče vojakom biti vsako nedeljo in vsak praznik pri sv. maši. Opomniti pa moram, da ni le posameznikom, marveč vsemu moštvu nemogoča nedeljska in prazniška služba božja.

Tega se tiče najprvo poziv odpuščencev, rezervistov in domobrancev ob nedeljah in praznikih ravno mej dopoldansko službo božjo, nad čemur se katoliško prebivalstvo močno pritožuje. Če se morajo

na blage pretekle čase. Vedno je mislil na očeta in brata Jožefa.

„Zapeljali so ga, popolnoma so ga zapeljali,“ je rekel Krakora vselej, kadar je dečka dramil. Ta je pogledal, ustrašil se, ter začel opravljati svoje delo, da bi se zopet vtopil čez nekaj trenutkov v svoje misli. Zaradi tega se mu je dan za dnevom slabeje godilo. „Pojdem Jožetu tožit,“ pomisli si nekega dné. Popoldne se napoti v mesto.

Zvečer pride ves zmrznen v mesto. Ni pogledal lepih hiš, lepih rečij in igrač, ampak šel je previdno pri zidu, ker se je bal, da bi ga nobeden ne zapazil. Vselej, kadar je ob kakega človeka zadel, ustrašil se je in hitro naprej šel. Dobro si je bil zapomnil pot k pokopališču. Je že za mestom. Ožré se — in mu je laglje. Stopi hitreje in je pri pokopališču, katerega vrata so bila zaklenjena. „Počakal bom nekaj časa,“ misli si, „in če ne bode nobenega, bom preskočil plot.“ Skrije se za debeli kostanj. Ko vidi, da ne bode nobenega, skoči čez plot in teče po glavnej poti k grobu. Dobro je vedel, da leži na levo od križa pri drevesu, ki je imelo veliko vej. Ko grob najde, séde k cipresi, sklene roki in začne: „Jožek, ali slišiš, jaz sem prišel k tebi potožit, kako me trpinčijo. Hočejo me ob življenje pripraviti. Tudi očeta so trpinčili.“ Polasti se ga žalost tako, da ne more nekaj časa naprej govoriti.

dotičniki že ob praznikih in nedeljah pozvati, pozovejo naj se popoldné, a ne dopoldné mej službo božjo.

Nadalje je žaljeno versko čutstvo katoliškega prebivalstva tudi s tem, da morajo vojaki in domobranci ob nedeljah in praznikih opravljati različna dela po vojašnicah in dvorih ter se ne morejo vdeležiti službe božje, četudi nimajo vaj. Popoldné seveda so prosti, a zdaj tudi ne morejo k sv. maši, ker je ni.

Po mojem mnenji ne odgovarja ta razdelitev časa za delovanje in počitek duhu in vsebini § 2., ki se končuje (bere):

„14. Vsakomu je dovoljena, kolikor dopušča služba, izvršitev pobožnih, verskih dolžnostij.“

Ta določba službovnika bi se le potem pravilno in dejansko izvrševala, ako bi imeli katoliški vojaki ob nedeljah in praznikih skupno sv. mašo ali ako bi se jim dalo ob tacihi dneh dopoldne prosto, in sicer tako, da ne bi trebalo vsakemu še posebej prositi dovoljenja, temveč naj bi katoliški vojaki sami od sebe smeli iti ob določenem času k sv. maši.

Seveda moram opomniti, da bi bilo izvestno bolje, ako bi imeli vsi vojaki skupno sv. mašo. Če bi se jim dala le sloboda, težko da bi šli vsi k službi božji, ker navaden vojak bi ménil: saj mi ni ukazano, da bi moral iti v cerkev.

Konečno omenjam še slučaj, ki je posebno žalil čutstvo katoliškega prebivalstva, o katerem se zato tudi posebej razpravlja v deželnem zboru.

Majhen vojaški oddelek je imel vaje v bregenskem gozdu. V nedeljo se je vračal iz Hittesau-a šest ur daleč v Bregenc. Ako se ne motim, bilo je ob sedmih zjutraj; ljudstvo je bilo že v cerkvi zbrano, vojaki so pa bili na trgu pred cerkvijo. In v tem trenutku, ko je pristopil mašnik, zahreščala je trobenta in vojaki so odšli, namesto da bi šli v cerkev. In nijeden mož izmed vojakov ni bil ta dan pri sv. maši.

Ta slučaj omenjam pa le zato, ker se ni ugodilo interpelaciji z dostojnim odgovorom.

Služba gotovo ni terjala, da bi bili vojaki izpred cerkve odšli baš ta trenotek, ko bi bilo vendar vse jedno, če bi prišli vojaki ob treh ali pol ure pozneje domov v vojašnico. Sicer bi bil pa dotični duhovnik gotovo rad pol ure prej maševal, ako bi se bila le izrazila taka želja.

Nj. Vzvišenost vojnega ministra prosim torej, naj skrbi za to, da bo katoliškim vojakom in domobrancem mogoče ob nedeljah in praznikih biti pri sv. maši.

Naša srčna želja je tudi, da bi se vojaki katoliškega veroizpovedanja ob Gospodovih dneh poučevali in utrjevali v verskih resnicah.

Propovedi ne ukazuje sv. cerkev tako ostro, kakor sv. mašo ob nedeljah in praznikih, vendar bi bila za vojake velike koristi in za može v njih celem življenju nikdar bolj umestna, kajti osrčevala bi jih k strahu božjemu in pravnosti.

Kakim nevarnostim za svojo pravnost je nankrat mladi mož izpostavljen, ko pride iz varnega

„Jožek, ko bi me ti videl, jokati bi nad menoj. Tako se mi vedno godi. Lačen sem, mraz mi je; pod streho so me zapodili, strgano plahto so mi dali za odejo . . . Jožek, Jožek!“ Deček toži bolj glasno, in med jokanjem pripoveduje svoje trpljenje.

Na cesti so že ugasnili zadnjo svetilnico; vsak, ki je bil na poti, hitel je domov, ker je burja brla do kosti. Pod cipreso je deček še šepetal. Skleneni roki ste mu padli k tlem, telo se opira ob grm, usta še jedenkrat vzdihnejo: „Jožek, Jožek!“ in ni ga več.

Drugi dan so ga pokopali z jetnikom v jeden grob. „Bosta se grela, in dolg čas jima ne bode,“ reče jetnik, ki je zemljo na grob metal.

Ko se je razglasilo, da je zmrznul deček na pokopališču, spoznali so njegovi sorodniki, da je njih brat bil, toda nobeden ga ni pomiloval.

„Zapeljali so ga,“ je rekel Krakora; „spridil ga je oče, in še bolj brat. Kje se bodo v otroku take misli vzele! Gre za bratom v mesto!“

„Morda mu je boljše zdaj, kot pri Krakori,“ misli si brat-gospodar; „bil bi pri njem pod streho zmrznul, kakor je letos mraz;“ in kadar je to pomislil, se je hitro v sobo vrnil ter vrgel poleno na ogenj. Pri tej misli ga je vselej zeblo. Najbolj pa takrat, ko so mu prinesli njegovega otroka, ki mu je jedini ostal, zmrznenega domov. Pal je v ribnik in pod ledom utonil.

krila očetove hiše v mnogokrat okuženo mesto, kjer mu je vrhu tega še nemogoče izpolnjevati verske dolžnosti.

Omenjam, da se posmehujejo na desni strani (govornik se obrne proti levi strani zbornice, t. j. proti liberalnemu učitelju D. E.). Ako se gospodom to smešno zdi, naj se smeja, jaz se ne bom smejal in tisoči in tisoči ljudij, ki so trpeli vsled taci nevarnosti, se tudi ne bodo smejali.

Obžalovanja vredno je, da se ne pomnoži tudi število vojaških dušnih pastirjev, dočim se armade vedno množe. Kajti v današnjem železnem miru je prevelicega pomena okolnost, da ohranijo vojaki tista sveta čustva, ki jih prinesó iz očetove hiše ter se nepokvarjenih src vrnejo na očetov dom. Strah božji in pravnost sta močna stebra proti pretečim nevarnostim socializma. Zato se ne more dovolj povdarjati, naj se med vojaštvom vzgaja in utrjuje strah božji in pravnost, kajti naši sedanji vojaki so jedro prve prihodnosti našega potomstva. In dobro je treba pomisliti: ubogi vojak množi, zgubivši v svojem službovanju vero, zaupanje v Boga in pravnost, ko pride domov, veliko število nezadovoljnikov, brezvernikov in socialistov, ki so kužna bolezen dandanašnji človeški družbi. Istotako pomembno je tudi za armado samo na sebi, da nas ne bo varala njena podpora, ako bi jo kedaj potrebovali proti notranjemu socialnemu sovražniku človeške družbe, kajti le v strahu božjem in vestnosti utrjeni vojaki izpolnjujejo pri vsaki priložnosti svoje s prisego prevzete dolžnosti.

Sklepam z upanjem, da najdejo moje priproste besede na merodajnem mestu dostojno pozornost in čislanje.

Politični pregled.

V Ljubljani, 7. avgusta.

Notranje dežele.

Cesarjevo pismo štajerskemu cesarskemu namestniku. Baronu Kubecku je pisal naš presvetli cesar naslednje pismo: „Ljubi baron Kubeck! Vsestranski napredek štajerske vojvodine, kakor se je pokazalo pri deželni razstavi v vseh strokah, in razvoj glavnega mesta napolnila sta me z veseljem in me povsem zadovoljila. Zvesto in lojalno mišljenje štajerskih deželanov se je pokazalo in potrdilo pri vsaki priliki za mojega bivanja v Gradcu. Nalagam Vam torej, da objavite moje zahvalo za presrčen sprejem, s katerim me je počastilo glavno mesto.“

K položaju na Češkem. „Peterburške Novosti“ trdijo iz verodostojnega vira, da dr. Rieger ne bode odstopil. Veselje nasprotnikov dr. Riegru je bilo prežgodno. Dr. Riegra ne morejo še pokopati, ker je poln življenja in moči, dasi je star 72 let. — Vendar je po naših mislih zadnji čas, da se združijo treznejši možje obeh narodnih strank v jedno, ker le združeni morejo Čehi odvrniti nevarnost, ki jim preti. Da pa se more to uresničiti, morajo v prvi vrsti ponehati osebni napadi, in to velja posebno o Mladočebih.

Galtški deželni zbor se snide dné 25. septembra.

Vnanje države.

Italija. Listi so poročali, da méni nemški cesar Viljem II. po svojem obisku v Peterburgu sniti se z italijanskim kraljem Humbertom. To poročilo pa pobija „Capitan Fracassa“, ter dostavlja, da je gola izmišljotina.

Francija. Kakor smo že večkrat omenjali, pregnali so bili vročekrvni republikanci redovnice iz njih šol v Vicu. Povsodi pa živé med hudobnimi tudi pravični in usmiljeni ljudje. Tako so tudi na Francoskem mnogi človekoljubi darovali zdatne svote imenovanim redovnicam, da bodo mogle v svoji hiši otvoriti šolo. Treznomisleči ljudje dobro vedó, kako blago vplivajo taki zavodi na človeštva novi zarod. Proti zgoraj imenovanim republikanskim rogoviležem se bode pa postavnim potem postopalo.

Nemčija. Svojih na Ruskem od dné do dné bolj zatiranih bratov so se usmili najprvo londonski, v najnovejšem času pa še berlinski židovi. O tem piše neki nemški list: „Poročilo v „Times“ o omejitvi židovskih pravic (liberalni listi imenujejo to naravnost preganjanje židov) je sicer verjetno, a uradno še ni potrjeno. Berlinska borza je pokazala tem povodom nevoljo v svojem listu ter brž znižala kurzno vrednost ruskih bankovcev. Mej drugim pa je ta list še pristavil, da se bo vrednost ruskih bankovcev še bolj znižala, ako se v prihodnje pokaže, da je sporočilo o zatiranju židov na Ruskem povsem osnovano.“ Pa naj reče še kdo, da nima borza svoje moči!

Rusija. Kakor piše „Köln Ztg.“, zahtevala je ruska vlada od bolgarske po nemškem generalnem konzulu na podlagi pogodbe osvobodjenje vsled Paničeve zarote obsojenega Kalobkova. Bolgarija méni neki ugoditi Rusiji.

Anglija. Prihod nemškega cesarja Viljema na Angleško je dal angleškimi listom mnogo gradiva. Na dolgo in široko pišejo o njem angleški listi vse vprek. V svojih uvodnih člankih ga slavé kot branitelja miru, ki je prišel s svojim drugim obiskom na Angleško, da utrdi in okrepi angleško-nemško prijateljsko vez. „Morning Post“ sklepa svoj članek s temi-le besedami: „Duh, ki preveva cesarja Viljema, more vsak národ osrečiti in ohraniti. Mi mu kličemo: Dobrodošel! Nemškega cesarja politika je prava zdrava mirovna politika.“ „Daily Telegraph“ pravi, da se more Anglija sedanjih angleško-nemških razmer le veseliti in da je to pred vsem za sluga cesarja Viljema. Istotako ga pozdravljajo „Times“ ter mu pojo slavošpev.

Turčija. Iz Carjigrada se poroča 5. t. m. mej drugim tudi to-le: „Berati se bodo neki danes izročili bolgarskim škofom. Ker je naznanil eksarh imena škofov bogočastnemu oddelku pravosodnega ministerstva namesto vélikemu vezirju, od tod to zakašnjenje.“ — Kakor se nadalje iz turške prestolice angleškim listom piše, bili so nedavno v Vanu in Muši jednaki nemiri, kakor v tolikrat omenjeni armenski cerkvi. To kaže vsekako o nezadovoljnosti prebivalstva. Turška vlada je zaukazala guvernerjem v vseh maloazijskih turških provincijah, da ostro pazijo na armensko prebivalstvo. Guvernerja v Erzerumu in Vanu sta neki nadomestena z generaloma.

Dnevne novice.

(Novo poštno poslopje v Ljubljani.) Mestni zbor je v zadnji tajni seji sklenil, da prodá cesarja Jožefa trg, kjer bode stalo novo poštno poslopje, trgovinskemu ministerstvu za 10.000 gld.

(Osebné vesti.) Spiritualom v knezoškofovskem duhovniškem semenišču je imenovan čast. g. Josip Erker, dosedanji stolni vikar in zakristan. Njega pa bode nadomestil čast gosp. Andrej Kalan, trnovski kapelan.

(V Ljubljano) se je pripeljal danes jutraj korni poveljnik vojvoda Virtemberški.

(Odlikovanje.) Graški knezoškof je imenoval zlatomašnika preč. g. dr. Josipa Muršeca knezoškofijskim konz. svetovalcem.

(Imenovanje.) Spiritual in začasni vodja v mariborskem semenišču č. g. Karol Hribovšek je imenovan kanonikom.

(Iz Kaire) piše prečast. gosp. profesor Anton Zupančič prijatelju 30. julija mej drugim to le: Dné 23. julija sem prišel po petdnevni vožnji srečno v Aleksandrijo. Do danes sem bival v Kairi ter si ogledal mesto, ki je popolnoma orijentalско, okolico in pa ostanke starodavnega Memfisa. Vročina je povprek 33—37° C. v senci; prevelika sicer za Evropejca; a do sedaj sem z božjo pomočjo trud srečno preстал. Kaira je svetovno mesto, ki človeku poda vsega, česar si želi, razun hladnega zraka. Bolj se bojim Palestine, kamor se jutri popeljem iz Aleksandrije.

(Važne premembe na Koroškem) vršile se bodo v kratkem. Okrajni glavar Kronig v Celovcu bode umirovljen; dalje namerava, kakor se nam poroča, prositi za umirovljenje deželni šolski nadzornik Gobanz.

(Z Dobrne) se nam poroča: Pekoče solnce v minolih dnéh je topličarjem ugajalo jako, kar se pač razumeva samo ob sebi. Ali kmetovalec je že tožil po tistem dežju. Rastlinstvo po nižavah je sušo sicer tudi že čutilo, vendar ne tako, kakor po višjih legah. Vzlasti jesenski prirastki niso mogli uspevati, imenito „malóvje“ ne, t. j. repa in korenje. Zvečer dné 3. t. m. so se oblaki vzdigovali v smeru proti solčavskim planinam, ali razkadili so se, ne da bi priplavali do nas. Na istem kraji se je jednaka prikazen pojavila zopet predvéčeraj, toda za sedaj je nebo spustilo ob mraku nekoliko mokrote na suho zemljo tudi po naših okolicah. Roso je rastlinstvo občutilo bolje vsled tega, ker je bila padla po noči. In sledeči dan je zemlja znóvič začela žejeti. Sedaj pa nam je vihar pripodil megle od strani za naš kraj nenavadne, namreč od juga. V torek okoli polpete ure je dež poskusil, to pa ne brezuspešno, iskati vsako okno in luknjo od južne in deloma še od večerne plati, da se je deževnica cedila po zidovju v notranjosti poslopja. Skoz malone celo uro iz oblakov padajočo vodo je zemlja spopila nagloma, saj tukajšnji potok je iste zajel neznatno množino. Danes v sredo so solnčni žarki zopet pripekali, toda rastlinstvo kaže, da si je vendar-le precej opomoglo z dobrodošlo rosico.

(V Celji) so se dné 5. t. m., kakor se nam piše, zbrali gospodje, ki so pred dvajsetimi leti tam delali skušnjo zrelosti. Skupščinarji so v sredo bili pri sv. maši v cerkvi sv. Jožefa. Pred razhodom z

gimnazije so si bili obljubili shod čez desetletje. Sedaj so se zbrali drugóč. In dal Bog, da se snidejo zdravi in vsestranski zadovoljni še mnogokrat!

(Nevarno je oboel) čast. g. zlatomašnik župnik Janez Zeller in je bil véčeraj previden s sv. zakramenti za umirajoče. Bodi priporočen v molitev vsem č. g. duhovnim sobratom, zlasti nekdanjim kapelanom, ki so ravno pred tednom dni tako lepo in očitno pokazali, da znajo ceniti in spoštovati svojega bivšega župnika.

(„Südmark“.) To Slovincem jako nevarno društvo vsaja svoje korenine tudi na Krajskem. Jedna podružnica je v Trziču, druga v Ljubljani, tretjo snujejo na Kočevskem. Prihodnjo nedeljo ima gorenjska podružnica svoje zborovanje v Beli Peči, kamor izleté nemški telovadci in nemški velikošolci iz Ljubljane. Dober tek!

(Ogenj.) Véčeraj popoldne okoli 4. ure je strela udarila v kozolec posestnice Josipine Kušar v Mostah pri Ljubljani; kozolec, ki je bil poln žita, je zgorel. Škode je nad 500 gld.; pogorelka je bila zavarovana za 100 gld. Ljubljansko gasilno društvo je takoj hitelo na pomoč. — Iz Spodnje Idrije se nam poroča, da je tudi tam v torek strela udarila v tri hiše in užgala. — V Voklem na Notranjskem je strela zapalila neko kočó in ubila posestnico; otrok pa, katerega je mati imela v naročju, ostal je nepoškodovan.

(Toča in strela.) Iz Mengša se nam poroča: Hude nevihte, ki so te dni razsajale v naši okolici, napravile so mnogo škode. V ponedeljek je pobila toča po vaséh pod Kamnikom, namreč po Podgorju, Perovem, Rakovniku, Rudniku in Volčjem potoku. Vihar je podrl tudi kozolec g. Šinkovca iz Kamnika. Isti dan zvečer je ubila strela nekega tesarja s Homea, ko je šel z dela, in sicer na cesti vstric Majdičevega mlina v Zg. Jaršah. Zapustil je mlado vdovo in tri nepreskrbljene otroke brez pomoči. V torek je zopet razsajal vihar. Padala je toča nenavadne debelosti. Hvala Bogu, da je bila redka in ni napravila posebne škode. Na večer pa je zopet treščilo v skedenj posestnika Jak. Majdiča v Srednjih Jaršah. Na skednju je bilo več oseb, strela pa je omamila le dve ženski. Goreti je začelo poslopje, v katerem je bilo mnogo sena in slame. Gasilno društvo, vojaki železniškega polka iz Domžal in delavci g. Petra Majdiča z brizgalnico so bili hitro pri ognju ter zabranili, da se niso unele bližnje, večinoma lesene kočé. Pogorela sta skedenj in blev g. Jakoba Majdiča, ki pa je bil zavarovan.

(Nemško šolo) bodo odprli v Domžalah dné 1. oktobra. Od mnogih stranij se zatrjuje, da ima vmes svojo roko nemški „schulverein“, kar je zelo verjetno. Bodi kakorkoli, sčasom bode ta šola pomembnevalen zavod. Tirolskih otrok je le malo, menda ne nad deset; slovenski delavci pa so odvisni od nemških tovarnarjev in narodno malo zavedni. Nemci imajo v Domžalah več svojih društev, ali ne bi mogli Slovenci ustanoviti tam vsaj bralno društvo, saj je v Domžalah in okolici dosti imovitih posestnikov slovenskih?

(Bukovinski deželni predsednik) bode bajé, kakor se poroča z Dunaja, dvorni svetovalac gosp. grof P a c e, zet kranjskega deželnega predsednika g. barona Winklerja.

(Moška podružnica sv. Cirila in Metoda v Trstu) je imela prvih šest mesecev tekočega leta 1545 gld. 89 kr. dohodkov, in sicer je znašal ostanek minolega leta 105 gld. 86 kr.; v šestih mesecih so v Trstu nabrali 1090 gld. 3 kr., glavno vodstvo v Ljubljani je poslalo 350 gld. Troški pa so znesli v istem času 1067 gld. 16 kr., torej ostane gotovine dné 1. julija 478 gld. 73 kr. „Edinost“ dostavlja temu poročilo: „Številke govore. Govor ta pa smemo zvati slavošpev delovanju onih gospodov, kojih rokam je poverjena usoda naše podružnice družbe sv. Cirila in Metoda; govor ta je tudi slavošpev požrtvovalnosti tržaškega slovenskega občinstva. Tržaški Slovenci smejo biti ponosni na tem vspehu prvega polletja tekočega družbinskega leta. Ako bi ob tej priliki sploh hoteli izreči kako željo, bila bi le ta, da bi se ta požrtvovalnost našega tržaškega občinstva tudi v bodoče vzdržala na takej višini in da bi druge slovenske pokrajine, kolikor le móči, posnemale Tržačane. Smoter družbe je vzvišen in plemenit in zavodi družbe so v Trstu na tako dobrem glasu, da bi trebalo njih števílo vsaj podvojiti, ako hočemo vsaj približno zadostiti zahtevam slovenskega občinstva. Fakt ta bodi vsemu narodu slovenskemu glasen opomin na dolžnosti, ki ga vežejo do družbe sv. Cirila in Me-

toda, oziroma do jednega dela našega naroda, kateremu preti silna nevarnost, da ga skoro, skoro zagrebó bruhajoči valovi silovitega tujstva.

(Iz kočevskega okraja) se nam piše: Premnogo je vreden „Slovenčev“ članek o naši „narodni organizaciji“. Primerjal sem ga za naš dvojezični okraj ter sprevidel po sedanjih tukajšnjih razmerah, da je nam pravi pravcati kašipot. V našem okraju se dela namreč na to, da pride zopet žalostna doba mrzkega nemštva. Slovenci smo mlačni, komaj se držimo, a zanaprej nam grozi velika nevarnost, da podležemo. Vrh tega vem in znam, da se jedna velika občina v kočevskem okraju ne bode nič več vdeleževala volilnih bojev iz uzroka, ker jej bratje v Ljubljani še postavne prošnje ne uslišijo. Mogoče, da se bo dala ta nevarnost še odpraviti. Toliko megle iz naše snežnobe megle.

(Vojaškega vohuna) so nekda zasačili minoli ponedeljek na Greti pri Trstu, ko je risal ondoto trdnjavo. Vojaška straža ga je zasačila in zvezala.

(Znižanje vozniških tarif.) Kakor poročajo razni listi, hočejo državne in južna železnica znižati tarife za prevažanje blaga na vztok za 40%, ako temu privoli tudi avstro-ogerski Lloyd. Ta pa nekda hoče znižati tarife le za 10%. Dogovori še niso končani.

(„Slovanstvo ve svých zpěvech.“) Tega zbornika slovanskih narodnih pesni, ki ga izdaje g. L. Kubá v Poděbradech na Češkem, je ravnokar izšel 49. snopič ali 7. knjige 8. snopič, ki obseza 15 skladb. Zadnja 123. je Davorina Jenka „Naprej zastava Slave!“ S tem zvezkom je završen oddelek pesni slovenskih. Izdatelj prosi, naj se mu pošlje nedoplačnina v 4 tednih. Nadaljevanje jugoslovanskih pesni se bode pošiljalo le tistim, ki to zahtevajo. Da se določi število prihodnjih zvezkov, potrebno je, da se oglašé naročniki, brž ko dobodo ta zvezek. Pesni slovenske stojé 3 gld. 20 kr. Naróčuje se lahko pri vséh slovenskih knjigarnah.

(100.000 gld.) more se dobiti z dvema srečkama dunajske razstave. 50.000 gld. znaša glavni dobitek pri vsakem žrebanju. Srečke so po 1 gld. in veljajo za obojno žrebanje. Prvo žrebanje je prihodnji četrtek, dné 14. avgusta.

Raznoterosti.

— Izučene lastovke. V Roubaix-u je naredil znani specialist Jean Desbouvrie zelo zanimivo poskušnjo s petnajstimi lastovkami, katere je bil dobil pred tremi tedni od nekega kmeta, ter jih potem začel učiti. S pisanimi trakovi jih je okrasil ter spustil, da so zletele na vse štiri vetre. Čez četrte ure prileti prva lastovka nazaj in séde na prst omenjenemu specialistu. Kmalu potem so priletele tudi druge lastovke k svojemu gospodarju nazaj. Desbouvrie se o teh sploh priljubljenih pticah jako pohvalno in zadovoljno izraža. Ob vojnih časih bi bile neki mnogo pripravnije, kakor golobje-pismo nosci, ker mnogo višje in hitreje leté. Vrh tega so zvestejše, premetene, in jih je mnogo lažje preživiti. Ako golob diže časa leti, mora tu pa tam spustiti se na zemljo, da si poišče živeža. Vsega tega pa pri lastovkah ni potreba, ker si leté dobivajo hrane. Ko so mu nekateri ugovarjali, da zleté lastovke jeseni na jug, odgovoril je Desbouvrie, da je imel preteklo zimo tropo čisto svobodnih lastovk, a vendar mu niso ušle. In izučiti jih je neki tudi lažje, kakor golobe.

— Hud vihar. Mesto Maskat v južno-vzhodni Arabiji je imelo nedavno strašan vihar. Deževalo je na vso moč in v dveh dneh je padlo dežja za 11½ palca na visoko. Mesto je zalila voda, vsled česar so se iz ilovice sozidana poslopja kar sesula ter pokopala mnogo ljudi. Tudi palači sultanov ni prizanesla neizogibna povodenj, ki je končala ozidje in vrata zgoraj imenovanega mesta. Mesto šteje 60 000 prebivalcev, od katerih je večina zelo revna. Zdaj se bojé lakote in kuge.

— Velika vročina je na polotoku Krimu v Rusiji; toplomer kaže 45° R. Vsled tega je mnogo ljudi na želodec bolnih. — V Novem Jorku je povzročila prehuda vročina dné 31. julija osem smrti. Mnogo ljudi pa boleha zaradi prevelike vročine. Tudi v Bostonu in drugih mestih je dosti ljudi žrtva solnčnega zápala.

— Lev je ušel iz Sangerjeve menežarije, kakor pišejo listi, ko je prišla 29. julija v Portsmouth. Iz kletke jo je krenil po mestnih ulicah med prestrašene ljudi, toda storil ni nikomur nič žalega. Kmalu pa so ga zopet vjeli, in sicer brez vsake najmanjše nesreče.

Telegrami.

Kodanj, 7. avgusta. Kralj bode povodom prihoda avstrijskega brodograja ob cesarjevem rojstvenem dnevu dal velik obed v gradu Amalienberg. Avstrijski poslanik bode istim povodom priredil veselico. Dansko brodograje bo v paradi.

London, 6. avgusta. Avstrijski, ruski in turški veleposlanik so se pripeljali v Osborne.

London, 7. avgusta. Pri včerajšnjem ministerskem banketu je Salisbury omenil, da je evropski položaj popolnem miren.

Buenos-Ayres, 6. avgusta. Vnanji in finančni minister sta odstopila.

Štev. 6261.

Naznanilo.

Zaradi glavnega snaženja in potrebnih poprav uradnih prostorov ostane **dež. blagajna kranjska od 11. do vštetega 16. avg. t. l.** strankinemu prometu zaprta.

Deželni odbor vojvodine Kranjske.

V Ljubljani, dné 4. avgusta 1890.

Žrebanje prihodnji teden!

Srečke dunajske razstave

2 glavna
dobitka
vsak

50.000 gld.
vrednosti.

Srečka je veljavna
za obojno žrebanje.

Drugo žrebanje
15. oktobra.

Srečke po 1 gld. dobé se pri (20-15) C.C. Mayer-ju v Ljubljani.

OLJNATE BARVE

kositarskih pušicah po pol in jeden kilo
priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.

Umrli so:

5. avgusta. Mihael Jenček, cunjar, 42 let, Rimska cesta 3, morbus maculos. — Leopold Huber, urar, 43 let, Poljanski nasip 59, pljučni emphysem.

V bolnišnici:

4. avgusta. Uršula Terdina, posestnica, 58 let, jetika.
5. avgusta. Franc Miglič, bajtar, 36 let, vsled telesne poškodbe.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	734.0	16.3	sl. sever	oblačno	7.05
8. u. pop.	733.0	25.0	sl. zapad	"	dež
9. u. zveč.	733.0	18.1	sl. jvzh.	"	
Srednja temperatura 19.8°, enako normalu.					

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

7. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88 gld. 25 kr.
Srebrna 5½ " 100 " 16%	89 " 65 "
5% avstr. zlata renta, davka prosta	108 " 95 "
Papirna renta, davka prosta	101 " 25 "
Akcije avstr.-ogerske banke	980 " — "
Kreditne akcije	308 " — "
London	116 " 05 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleond.	9 " 20 "
Cesarski cekini	5 " 50 "
Nemške marke	56 " 62½ "

(3-2)